

LBRIS

We know
books

**ÎN MINTEA MEA ÎNCAPE O
GALAXIE**

Ionel Rușanu

EVOLUȚIA ARCONĂ Volumul 1

CAPITOLUL 1

Ava

— Ai omorât-o! a strigat cineva. Poliția Supunerii te va înhăța pentru asta, Arcon Nava!

Nici nu știam cine era tipul care o spusese. Mai mulți colegi erau adunați în jurul nostru în holul mare al liceului, pe lângă dulapuri. Preocuparea mea imediată era starea Juliei. Corpul ei încetase a mai fi străbătut de convulsii și acum era nemișcat. Avea ochii închiși.

N-aș fi crezut că încălcarea decretului al zecelea ar fi putut fi atât de periculoasă. Chiar de eram îngenunchiată lângă trupul ei căzut, tot mai zăream acele decrete blestamate, expuse pe zidurile înalte ale sălii. Un imens banner le enumera. Începând cu:

1. *Ascultă-ți stăpânii arconi.*
2. *Stăpânii tăi arconi au întotdeauna dreptate.*

... și așa mai departe.

Se termina cu numărul zece: *Interzicem toate vechile creații sonore de pe Pământ. Stăpânii tăi arconi vor autoriza noi creații.*

Mereu am crezut că fusese pus dintr-un capriciu acolo. Ce rău ar fi putut face muzica noastră invadatorilor? Poate că le-ar fi provocat dureri de cap și, văzând ce căpățâni mari aveau, îmi imaginam că migrenele lor ar fi fost pe măsură. De fapt, dacă era să fiu sinceră, cam exageram; căpățânile lor erau cu cel mult zece la sută mai mari decât ale noastre. Și apoi, ați auzit vreodată noile creații muzicale? Atât de plictisitoare, atât de monotone, atât de lipsite de viață!

Oricum, de ce credeam că al zecelea decret ar fi fost praf în ochi? Păi, pentru că am găsit în podul casei un vechi iPod cu ceva muzică din vremurile dinaintea invaziei și m-am bucurat ascutând-o fără a fi lovită de o pedeapsă venită de undeva de sus, de la arconi. Așa că în acea zi, după ce am terminat ultima oră, i-am oferit Juliei o mostră de rock. Ea și-a pus căștile cu o anticipare emoționată, dar, de îndată ce muzica a început să răsună, a devenit palidă, și-a apucat capul cu mâinile, de parcă ar fi fost supusă unei torturi cumplite, apoi s-a prăbușit la podea, schimonosindu-și fața în mod grotesc, în timp ce corpul ei era zguduit de convulsii.

I-am scos imediat căștile, dar starea ei nu s-a schimbat. Eram deja panicată și începusem a da din mâini inutil.

— Vă rog, chemați pe cineva, i-am rugat pe colegi.

Nu știu dacă au făcut-o cu adevărat, dar ajutorul a venit destul de repede.

— Faceți loc! am auzit o voce fermă și doamna Wilson, asistenta medicală a școlii, a îngenuncheat lângă ea.

I-a luat pulsul și apoi a pescuit o sticlă din geanta ei de prim ajutor. A desfăcut-o și a trecut-o aproape de nasul Juliei. Imediat prietena mea a deschis ochii și a izbucnit într-o tuse ciudată.

— Ești bine, domnișoară, a concluzionat asistenta Wilson. Vă rog să mergeți unde aveți treabă, le-a spus ea apoi spectatorilor. Nu este nimic de văzut aici!

După asta, asistenta a plecat. Julie s-a adunat și ea de pe jos, mi-a aruncat o privire rănită și a mers spre ieșirea școlii, fără să se uite în urmă.

Oh, cât îi uram pe arconi! Nici nu-mi păsa dacă, după episodul acela, Poliția Supunerii avea să mă ridice, pentru că singura mea prietenă era supărată pe mine din cauza lor.

Apoi, analizându-mi sentimentele, am realizat pentru prima oară ceva. De ce eram capabilă să urăsc arconii?

Vi s-a întîmplat vreodată să strigați după cineva pe stradă, crezând că ar fi o persoană cunoscută, pentru ca, mai apoi, să descoperiți că este de fapt un străin? Eu am pățit-o de câteva ori. Ba chiar am fost chemată la rîndu-mi cu nume diferite de al meu. Ei bine, noi oamenii, mai semănăm unii cu alții din când în când și ne cerem scuze pentru aceste episoade de confuzie și mergem mai departe.

Nu se întîmplă însă în fiecare zi să vezi murind pe cineva care poartă fața ta.

La câteva zile după incidentul cu Julie – care mă iertase între timp, că așa era ea, nu putea ține supărarea prea mult – am revenit de la școală împreună, ca întotdeauna. Am traversat strada Independenței – *nu e ironic numele ăsta, având în vedere situația noastră?* – și am lăsat-o pe Julie la colț cu obișnuitele „Pa, Julie” și „Ne vedem mâine, Ava”.

M-am oprit să-mi leg șireturile, care se slăbiseră între timp și, ridicându-mă, imaginați-vă surpriza mea când, deodată, în față a apărut o altă Ava, înaltă de un metru șaptezeci, cu același păr negru și ochi verzi, dar nu în uniforma rigidă a liceului, ci în niște haine de stradă cam uzate.

— Ce bine că te-am găsit, surioară. Ia acest card de memorie și du-i-l lui Andrews. Eu nu cred că pot merge mai departe. Nenorocita de poliție a supunerii mi-a venit de hac.

Răsuflând greoi și ținându-se de șoldul stâng, unde abia apoi am observat o pată roșie, s-a lăsat să cadă lângă zidul clădirii în dreptul căreia care ne aflam.

— Protejează acele informații cu viața ta, pentru că vor schimba totul, a mai zis, apoi capul ei a căzut greu pe umărul stâng.

Nu știam dacă leșinase din cauza pierderii de sânge sau chiar era moartă. Cu mișcări automate, am luat cardul și l-am strâns spasmodic în mâna înțepenită. Apoi, pierdută, am rămas acolo, holbându-mă în gol.

Ar trebui să încerc să o ajut? Ar trebui să sun pe cineva? Tot gândindu-mă ce să fac, am auzit sirenele poliției încă în depărtare, dar care sigur veneau spre noi. Asta m-a scos din amorțeală și, la

Început ezitant, însă apoi din ce în ce mai repede, am început să alerg, încercând să pun cât mai multă distanță între mine și cealaltă Ava. M-am uitat în urmă pe când coteam către strada următoare, tocmai la timp pentru a vedea două mașini ale poliției supunerii oprind lângă trupul prăbușit al dublurii mele.

Ce naiba! Tocmai acum când aș fi putut afla că am o soră geamănă pe undeva, ea să moară în mâinile poliției supunerii? Plănuiam să-i întreb pe părinții mei dacă nu cumva fusesem înfiată, căci s-au mai văzut cazuri de gemeni despărțiți la adopții, deși, sub stricta și precisă autoritate a arconilor, mă îndoiam să se fi întâmplat așa ceva.

De când au venit pe Pământ, acum douăzeci de ani, totul e „ordonat și curat”, nimeni nu mișcă în front. Cel puțin așa am crezut până de curând. Totuși, părea că geamăna mea reușise să treacă de condiționarea mintală impusă de această rasă de extraterestri, care își spun *arconi* și care ne-au supus cu puterea minții lor, astfel că apărarea noastră nu a avut nicio șansă împotriva lor și a tehnologiei lor superioare.

Decretele emise de ei stabilesc reguli de comportament tolerat, vizând ceea ce ne permit să facem și ce nu. Când cineva încearcă să le încalce, creierul său intră într-o stare dureroasă, care duce la comă sau chiar la moarte. Am avut mare noroc zilele trecute că Julie nu a fost prea mult timp în conflict cu decretul al zecelea.

Faptul că știam că era cineva acolo care li se împotriva era o chestie nouă care mă făcea să mă simt ciudat. Fiecare arcon avea o rază de acțiune în care ținea sub control o anumită masă de

oameni. Aceștia nu puteau înfăptui nimic împotriva lor, chiar de ar fi dorit. Orice impuls rebel le era sufocat încă din fașă. Astfel, oricare încălcare a strictelor legi de conduită impuse de ei se excludea de la sine. Tatăl meu, care era un om de știință, mi-a explicat că și acțiunea de dominare a unui anumit arcon avea o limită, precum un emițător *wireless*. Așa că presupuneam că la fel ca la acestea, trebuia să existe undeva acele „puncte oarbe” unde oamenii puteau fi ei înșiși. Numai că sosia mea era într-o zonă bine văzută a orașului, așa că nu se putea ca acolo să nu se fi resimțit acțiunea vreunui arcon.

Toate aceste gânduri mi se învârteau în cap în timp ce mă grăbeam către casă. La ora aceea părinții mei ar fi trebuit să fi ajuns pentru masa de prânz. Totuși, exista problema cardului de memorie. Să duc în casă un asemenea obiect periculos i-ar fi putut pune în primejdie și pe ei.

Știu! O să-l pun în nișa din zidul casei, unde țin și vechiul iPod cu muzica interzisă.

Am străbătut cu grijă peluza și, în loc să mă îndrept către intrarea principală, m-am strecurat ușor către lateralul casei, unde, la colțuri, zidul scotea în afară cărămidă roșie. Acolo descoperisem de ceva vreme un bloc care se mișca și în spatele lui mi-am construit o mică firdă în care îmi puneam lucrurile interzise. Am scos ușor cărămida și, uitându-mă în jur după vreun vecin curios, am depus cardul de memorie acolo.

În câteva secunde, eram la intrarea principală și am intrat furtunos, strigând către părinții mei, care stăteau așezați pe canapeaua din living:

— Nu o să credeți ce mi s-a întâm...

Nu am terminat propoziția, pentru că abia atunci i-am observat pe cei doi polițiști așezați pe fotoliile opuse canapelei și în rînd cu intrarea. Văzându-mă, s-au ridicat și m-au fixat cu privirea.

— Ava, domnii vor să-ți pună câteva întrebări, a spus mama cu glas tremurat.

— Dar nu am făcut nimic împotriva decretelor.

Era o minciună desigur, însă, din nou, mă întrebam cum de puteam face asta.

— Asta o vom stabili mai târziu, a spus unul, cu o voce gravă. Acum trebuie să ne însoțești la cartierul general pentru a răspunde la câteva întrebări.

— Nu pot să vină și părinții mei cu mine? am întrebat cu o voce firavă.

— Știți bine că legea nu permite familiei să participe la interogatorii.

Spunând asta, m-au încadrat amândoi de parcă aș fi putut încerca să fug.

— Du-te, draga mea, a spus tata, și nu-ți fie teamă! Totul va fi în regulă. Sună-ne să te luăm când termini.

— S-ar putea să dureze ceva, a spus celălalt om al legii cu un zâmbet răutăcios care m-a făcut să tremur.

Când am ajuns la capătul peluzei, o mașină cu însemnele poliției supunerii ne aștepta cu motorul pornit. Nu că s-ar fi auzit. Vechile motoare cu ardere internă au devenit demodate. Arconii au dotat autovehiculele pămîntene cu motoare electrice alimentate de mici reactoare portabile. Nu am auzit când sosise

acolo, dar nici nu zărisem mașina în fața casei când am venit. Asta însemna că o ascuseseră în josul străzii, ca să nu mă alarmeze înainte de a intra în casă. Oare ar fi putut fugi cineva de autorități? Din ce știam eu de la orele de istorie, ei erau vechii polițiști. Acum când nu mai existau crime, jafuri și alte fărădelegi, s-au reprofilat pe găsirea punctelor slabe în acoperirea arconilor și a persoanelor care se sustrăgeau astfel de la controlul mintal al acestora.

Nu puteam decât să presupun că mă săltaseră din cauza asemănării cu fugara care se prăbușise în fața mea ceva mai devreme.

După un timp, mașina a oprit în fața unei clădiri imense cu fațada din sticlă - sediul central al directoratului arcon. Bănuiam că aveam să mergem la sediul Poliției Supunerii și iată că cei doi agenți morocănoși mă duceau, de fapt, în mâinile arconilor. Respirația a început să mi se accelereze, iar în stomac mi s-a format un nod cât un ghem.

Intrarea era păzită tot de polițiști și, de altfel, majoritatea personalului întâlnit în calea noastră era alcătuit din oameni. Arconii erau ceva mai scumpi cu aparițiile publice, iar cei pe care îi întâlнисem din loc în loc erau juniorii lor, pe care noi îi numeam, mai în glumă, mai în serios, clone, asta pentru că, până să ajungă la maturitate, arconii arătau cam la fel, ca niște păpuși asexuate, fără pic de păr pe tărțăcuțele alea mari ale lor. Poate că doar păreau așa din cauza cheliei. Oricum, toți aveau aceiași ochi albaștri, reci ca frigul polar. Cât despre arconii maturi, cei care se ocupau efectiv de dominarea pământenilor, aceștia erau văzuți foarte rar.

Încadrată în continuare de cei doi polițiști, am urcat cu liftul până la un etaj superior și am urmat un coridor de un alb orbitor, oprindu-ne apoi în fața unei uși cu inscripții ciudate. Aceasta a glisat după o secundă și mi s-a făcut semn să intru, cei doi rămânând să păzească intrarea.

Camera, tot de un alb ca de spital, era plină de aparate, iar în centrul ei trona ceva ca o masă de operații, înconjurată de tot felul de dispozitive. De o parte și de alta a acesteia erau doi arconi tineri – clone – care m-au invitat din priviri să mă apropii.

— Îndepărtează-ți hainele, a spus unul dintre ei.

Ce exprimare mai e și asta și ce vor de la mine?

Văzând evidenta mea ezitare, celălalt a deschis și el gura:

— Nu-ți fie teamă, nu vei fi rănită. Este doar un examen medical de rutină.

— Credeam că m-ați adus pentru interogatoriu, am replicat, găsinđu-mi o doză de curaj.

Cei doi și-au aruncat priviri de la unul la altul, apoi am înțeles care era problema. Aveau în față pe cineva care nu se supunea orbește unei cereri arcone și care mai și îndrăznea să pună întrebări.

Am decis să nu-i mai las pradă confuziei și mi-am scos cămașa albă și fusta plisată neagră ce alcătuiau uniforma liceului, rămânând în lenjeria din dantelă pe care se întâmplase a o purta exact atunci dintre toate zilele. Prietena mea, Julie, spunea că nu îți pui asemenea lenjerie decât dacă ai gânduri serioase cu iubitul tău. Știu eu la ce se referea ea, dar eu nu am iubit. De fapt, nu am nici măcar prieteni la școală, cu excepția lui Julie, dar ea este un

caz mai aparte: genul de om pe care îl dai pe ușă afară și intră pe fereastră.

După ce am respins încercările de apropiere a mai multor tipi de la școală, au început să-mi spună în toate felurile: „Aqva Polara”, „Frigidava” sau, chiar mai rău, „Arco Nava”.

Am mers însă mai departe, ignorând aceste mici răutăți, dar am conștientizat că era ceva deosebit în persoana mea, ceva care mă ținea departe de ceilalți.

La indicația unuia dintre cei doi arconi, m-am culcat apoi pe patul de examinare. Imediat, două tije metalice s-au întins din lateral și s-au oprit la tâmplele mele. A urmat o ușoară furnicătură și totul a început să se estompeze. Pa, pa, lume! Bun venit somn!

* * *

M-am trezit într-o cameră cu pereții de același alb orbitor. Nici podeaua lucioasă nu era mai prejos. Părea a fi o pată de alb modelată ca o cameră și nu invers. Eram așezată pe o saltea destul de confortabilă, situată într-un colț al încăperii. Am observat imediat că eram îmbrăcată într-o salopetă dintr-o bucată, de culoare neagră, ce avea niște inscripții ciudate în partea din față, probabil numere arcone. Ce naiba mi-or fi făcut blestemații ăștia? Aveam încă lenjeria pe mine pe sub acea salopetă, așa că puteam spera cel puțin că nu mă dezbrăcaseră de tot.

La câțiva metri se găsea o masă îngustă cu două scaune, câte unul de fiecare parte a acesteia. În rest, nimic altceva nu ocupa spațiul destul de mare al încăperii. Prea mare pentru o celulă. Am